

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 24 lutego 2015 roku w sprawie (...) sp. z o.o. w K. przeciwko (...) S.A. V. (...) w W. o zapłatę Sąd Rejonowy w Pabianicach zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 6.990 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia

26 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 1.567 złotych tytułem kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając go w części, tj. w zakresie uwzględniającej powództwo ponad kwotę 2.841,46 złotych. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

a) art. 361 § 1 k.c. poprzez zawyżenie zasądzonego odszkodowania w wyniku dorozumianego – jak należy uznać, wobec całkowitego pominięcia tych okoliczności w uzasadnieniu skarżonego orzeczenia – przyjęcia, że adekwatnym skutkiem uszkodzenia dwóch opon w pojeździe (obie opony z lewej strony) jest obowiązek wymiany wszystkich czterech opon zamontowanych w samochodzie, wskazując, że takie rozumowanie nie jest wprost uzasadnione przepisami Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 31 grudnia 2002 roku w sprawie warunków technicznych pojazdów oraz zakresu ich niezbędnego wyposażenia, jako że po myśli §11 ust. 7 tego Rozporządzenia pojazdy nie mogą być wyposażone w opony o różnej konstrukcji, w tym o różnej rzeźbie bieżnika, na kołach jednej osi. Tym samym opony zamontowane na tej samej osi pojazdu muszą posiadać jedynie identyczną konstrukcję i rzeźbę bieżnika, zaś przepisy te nie dają podstaw do przyjmowania automatycznego twierdzenia, że opony na tej samej osi pojazdu muszą być identyczne i uszkodzenie jednej opony na danej osi niesie za sobą każdoczesną konieczność wymiany obu opon na tej samej osi pojazdu;

b) art. 361 § 2 k.p.c. poprzez zawyżenie zasądzonego odszkodowania w wyniku przyjęcia dla miarkowania wysokości odszkodowania – wartości zakupu opon w cenach brutto, mimo, że powodowa spółka prowadząc działalność gospodarczą z wykorzystaniem leasingowego pojazdu marki P. jest podatnikiem podatku Vat i miała możliwość odliczenia podatku Vat na liczonego przy zakupie usług i części do naprawy pojazdu, jak należy przyjąć w sytuacji, gdy strona powodowa nie zaoponowała wobec tego twierdzenia zgłoszonego w odpowiedzi na pozew;

1. naruszenie przepisów postępowania, a to:

a) art. 229 k.p.c. poprzez uznanie, iż pozwany nie przedstawił dowodów, że po stronie powódki istniała możliwość odliczenia podatku Vat przy zakupie nowych opon do pojazdu, podczas gdy pozwany przy pierwszej czynności w sprawie, wnosząc odpowiedź na pozew podniósł zarzut, że rozliczenie refundacji faktury Vat załączonej do pozwu winno odbyć się wedle kategorii cen netto, tzn. bez naliczonego podatku Vat, jako że powódka prowadząc działalność gospodarczą

z wykorzystaniem leasingowego pojazdu marki P. jest podatnikiem podatku Vat i miała możliwość odliczenia podatku Vat naliczonego przy zakupie usług

i części do naprawy pojazdu. Na wypadek kwestionowania tego twierdzenia przez powoda pozwany zastrzegł możliwość zgłoszenia celowych wniosków dowodowych (jak w szczególności zobowiązanie powoda do złożenia deklaracji podatkowych), co okazało się później zbędne, zważywszy, że strona powodowa nie zaprzeczyła powyższemu twierdzeniu pozwanego;

b) art. 3 k.p.c. poprzez uwzględnienie powództwa w całości, w sytuacji gdy powodowa spółka dochodząc refundacji zakupu czterech opon do pojazdu – w sytuacji wcześniejszego uszkodzenia jedynie dwóch opon – w żaden sposób nie wykazała takiej konieczności, jako że nie istnieje żaden obowiązek prawny

o takiej treści (vide: wcześniejsze uwagi odnośnie treści rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 31 grudnia 2002 roku w sprawie warunków technicznych pojazdów oraz zakresu ich niezbędnego wyposażenia). Nadto pozwany

w odpowiedzi na pozew w sposób jednoznaczny zakwestionował potrzebę wymiany wszystkich czterech opon, w miejsce uszkodzonych dwóch, a mimo to powód nie zgłosił w tym kierunku żadnych wniosków dowodowych, celem wykazania takiej potrzeby, z punktu widzenia zasad eksploatacji pojazdu i warunków technicznych zastrzeżonych przez producenta. W szczególności powód nie zgłosił wniosku o zasięgnięcie w tej mierze opinii biegłego, który w zawieszłej sprawie wypowiadał się jedynie odnośnie cen zakupu opon;

c) art. 232 k.p.c. poprzez uwzględnienie powództwa w sytuacji, w sytuacji gdy powód nie wskazał jakichkolwiek dowodów dla potwierdzenia zasadności wymiany czterech opon, w sytuacji uszkodzenia jedynie dwóch;

d) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak wyjaśnienia wszystkich motywów podjętego rozstrzygnięcia, a w szczególności całkowite pominięcie przyczyn zasądzenia kwoty refundacji zakupu czterech opon, w sytuacji uszkodzenia jedynie dwóch z nich.

W oparciu o wskazane zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie zasądzonych odszkodowania o kwotę 4.148,54 zł, to jest z kwoty 6.990 zł do kwoty 2.841,46 zł (kwota ta stanowi koszt netto zakupu jednej opony przedniej i jednej opony tylnej, według cen z faktury załączonej do pozwu) oraz zmianę rozstrzygnięcia o kosztach procesu przed Sądem I instancji poprzez ich stosunkowe rozdzielanie stosownie do wyniku sprawy oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym także kosztów zastępstwa prawnego, w postępowaniu przed Sądem II instancji, wedle norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powód oświadczył, że cofa pozew z dnia 21 sierpnia 2013 roku przeciwko (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. z uwagi na zaspokojenie w całości dochodzonego przez powódkę roszczenia, wnosząc o umorzenie postępowania apelacyjnego oraz zasądzenie na rzecz powódki od pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W piśmie z dnia 24 czerwca 2015 roku pozwana oświadczyła, iż popiera apelację w całości, wskazując przy tym, iż dokonana w dniu 13 maja 2015 roku wypłata na rzecz powoda kwoty 9.983 zł nastąpiła na skutek omyłki i spełniając świadczenie nie miała woli zaspokojenia powoda ponad kwotę nieobjętą apelacją z dnia 5 maja 2015 roku, to jest ponad kwotę 2.841,46 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty w wysokości 578,26 zł.

Na terminie rozprawy apelacyjnej w dniu 29 września 2015 roku pełnomocnik powoda oświadczył, że cofa powództwo bez zrzeczenia się roszczenia, a także wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja tylko częściowo była zasadna i skutkowałą zmianą zaskarżonego wyroku.

Sąd pierwszej instancji przeprowadził prawidłowo postępowanie dowodowe, na podstawie którego dokonał istotnych do rozstrzygnięcia sprawy ustaleń. Powzięte na tej podstawie wnioski nie budzą zastrzeżeń i zasługują na uwzględnienie, zatem ustalenia te Sąd Okręgowy przyjął, jako podstawę swojego rozstrzygnięcia.

W okolicznościach przedmiotowej sprawy bezspornym było, iż dwie lewe opony zimowe samochodu powoda zostały zniszczone na skutek najechania na uszkodzoną nawierzchnię drogi, a także, iż stało się to na drodze gminnej. Spór sprowadzał się do ustalenia zakresu szkody i jej wysokości, w tym do zasadności wymiany wszystkich czterech opon w uszkodzonym pojeździe powódki.

Apelacja strony pozwanej polegała na kwestionowaniu stanowiska Sądu I instancji, wedle którego na zasądzoną kwotę odszkodowania w wysokości 6.990 złotych złożyły się wydatki poniesione na zakup czterech opon do samochodu leasingowego, wraz z naliczonym podatkiem Vat. Tymczasem w ocenie apelującej Sąd błędnie przyjął, że uszkodzenie dwóch opon w pojeździe automatycznie skutkuje koniecznością wymiany wszystkich czterech opon zamontowanych

w samochodzie, jak również niesłusznie uznał, iż w przedmiotowej sprawie brak jest dowodów, by po stronie powódki istniała możliwość odliczenia podatku Vat.

W pierwszej kolejności należało odnieść się do zarzutów naruszenia art. 3 k.p.c., art. 232 k.p.c., art. 328 k.p.c. i art. 361 § 1 k.p.c., które w ocenie Sądu Okręgowego były nietrafne. Na kanwie podniesionych zarzutów strona pozwana zarzucała, iż realiach niniejszej sprawy brak było konieczności wymiany wszystkich czterech opon w pojeździe powódki, a to wobec uszkodzenia tylko dwóch z nich, wskazując, że powództwo jest zasadne jedynie w części, to jest w zakresie kwoty 2.841,46 złotych, która stanowi sumę zakupu jednej opony przedniej i jednej opony tylnej, tzn. na lewą stronę pojazdu jest całkowicie chybione. Z powyższym stanowiskiem apelującej nie można się zgodzić.

Przede wszystkim treść § 11 ust. 7 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 31 grudnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych pojazdów oraz zakresu ich niezbędnego wyposażenia (Dz. U. 2015. 305 j.t.), na którym opiera się argumentacja powyższych zarzutów apelacji stanowi, że pojazdy nie mogą być wyposażone w opony o różnej konstrukcji, w tym o różnej rzeźbie bieżnika, na kołach jednej osi. Powyższy zapis implikuje konstatację, iż uszkodzenie jednej opony powoduje w istocie konieczność wymiany obu opon na jednej osi. Jest bowiem oczywiste, iż użycie chociażby jednej nowej opony na jednej osi spowoduje różnice pomiędzy tymi oponami, skutkujące brakiem prawidłowej eksploatacji pojazdu. Nie wymagające przy tym wiedzy specjalistycznej jest stwierdzenie, iż koła powinny mieć równy poziom zużycia. Niewłaściwe ogumienie pojazdu, tj. różnice w zużyciu bieżnika przekłada się bowiem na stabilizację toru jazdy oraz system antypoślizgowy auta, który nie działa wówczas prawidłowo.

Tym samym wbrew twierdzeniom apelującej obowiązek wymiany wszystkich czterech opon należało uznać za zasadne, a przy tym zgodny był z zaleceniami producenta. Skoro zaś pozwana zakwestionowała wysokość dochodzonego roszczenia, negując jednocześnie zasadność wymiany wszystkich czterech opon, to fakt ten zgodnie z zasadą „*excipiendo reus fit actor*” wymagał udowodnienia przez pozwaną. Tymczasem jak wynika z akt sprawy pozwana w toku postępowania nie wносиła o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność konieczności wymiany czterech opon, bezzasadnie przerzucając ciężar dowodu w kwestionowanym zakresie na powódkę, ograniczając wnioski dowodowe z opinii biegłego jedynie na okoliczność ustalenia średniorynkowej ceny nabycia opon zimowych.

Rację ma natomiast apelująca, iż w realiach przedmiotowej sprawy (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. jako przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą z wykorzystaniem leasingowego pojazdu marki P. jest podatnikiem podatku Vat i tym samym miał możliwość odliczenia podatku Vat naliczonego przy zakupie usług i części do naprawy pojazdu. Zatem rozliczenie refundacji faktury Vat załączonej do pozwu winno odbyć się wedle kategorii cen netto, tzn. bez naliczonego podatku Vat. Zasadzenie zatem przez Sąd I instancji na rzecz powódki kwoty odszkodowania obejmującej podatek Vat było nieprawidłowe i w tym zakresie wyrok nie mógł się ostać. Zatem odszkodowanie należne powódce wyraża się w kwocie 6.990 zł pomniejszonej o podatek Vat w wysokości 1.307,07 zł, co daje kwotę 5.682,93 złote.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 5.682,93 złote wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty, w pozostałym zaś zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

Zmiana wyroku w zakresie roszczenia głównego skutkować musiała również zmianą rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przed Sądem pierwszej instancji. O kosztach tych należało orzec w oparciu o art. 100 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. stosując zasadę stosunkowego rozdzielenia tychże kosztów. Należy wskazać, iż powódka wygrała ostatecznie sprawę w 81%, z dochodzonej bowiem pozwem kwoty 6.990 zł ostatecznie na rzecz powódki zasądzono kwotę 5.682,93 zł. Powódka w toku postępowania przed Sądem Rejonowym poniosła koszty w wysokości 1.567 zł, na które złożyły się: opłata sądowa od pozwu: 350 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika powódki: 1.200 zł ustalone na podstawie § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013.461 j.t.) oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Strona pozwana poniosła natomiast koszty w wysokości 1.846,17 złotych obejmującej kwotę 1.200 zł tj. wynagrodzenie pełnomocnika, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwotę 629,17 złotych tytułem zaliczki na wynagrodzenie biegłego. Łącznie koszty poniesione

przez obie strony wyniosły zatem 3.413,17 zł. Zatem po stosunkowym rozliczeniu pozwany winien zwrócić stronie powodowej kwotę 918 złotych.

W pozostałym zakresie Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

Zważywszy na wynik kontroli instancyjnej o kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 258 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, bowiem powódka wygrała apelację w 69%. Koszty poniesione przez powódkę w postępowaniu apelacyjnym to 300 złotych wynagrodzenia adwokackiego, a koszty pozwanego to 300 złotych wynagrodzenia adwokackiego i 208 złotych opłaty od apelacji – łącznie 808 złotych. Po stosunkowym rozliczeniu pozwany winien zwrócić powódce kwotę 258 złotych .